

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 3119/2568

นาย พ.โจทก์ นาย ร.จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.อ. มาตรา 291, ป.วิ.อ. มาตรา 2, ป.วิ.พ. มาตรา 225, ป.วิ.อ. มาตรา 15

ย่อ / หลักกฎหมาย

โจทก์ฟ้องว่าจำเลยกระทำโดยประมาทเป็นเหตุให้ ด. บิดาโจทก์ถึงแก่ความตาย โจทก์เป็นผู้สืบสันดานของ ด. ผู้ตาย ขอให้ลงโทษตาม ป.อ. มาตรา 291 ศาลชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง ศาลอุทธรณ์พิพากษายืน โดยข้อเท็จจริงฟังเป็นยุติว่า ด. และจำเลยต่างมีส่วนชั่วร้ายโดยประมาทเป็นเหตุให้รถทั้งสองคันเฉี่ยวชนกัน จึงรับฟังได้ว่า ด. มิได้เป็นผู้เสียหายโดยนิตินัย ตาม ป.วิ.อ. มาตรา 2 (4) โจทก์ซึ่งเป็นผู้สืบสันดานจึงไม่มีอำนาจจัดการแทน ด. ผู้ตาย ไม่มีอำนาจเป็นโจทก์ยื่นฟ้องจำเลยเป็นคดีนี้ได้ตามมาตรา 5 (2) แต่โจทก์มิได้ยื่นฎีกาโต้แย้งคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ คงมีเพียงจำเลยเท่านั้นที่ฎีกาว่า เหตุเกิดจากความประมาทของ ด. แต่เพียงผู้เดียว จึงเป็นฎีกาเพื่อให้เปลี่ยนแปลงผลคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ ดังนั้น การวินิจฉัยฎีกาของจำเลยย่อมไม่ทำให้ผลของคดีเปลี่ยนแปลงไป ฎีกาของจำเลยจึงไม่เป็นสาระแก่คดีอันควรได้รับการวินิจฉัยตาม ป.วิ.พ. มาตรา 225 วรรคหนึ่ง และมาตรา 252 ประกอบ ป.วิ.อ. มาตรา 15 ศาลฎีกาไม่รับวินิจฉัย

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 291 ศาลชั้นต้นไต่สวนมูลฟ้องแล้ว เห็นว่าคดีมีมูล ให้ประทับฟ้อง จำเลยให้การปฏิเสธ ศาลชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง โจทก์อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์พิพากษายืน จำเลยฎีกา โดยผู้พิพากษาซึ่งพิจารณาและลงชื่อในคำพิพากษาศาลชั้นต้น อนุญาตให้ฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงรับฟังเป็นยุติว่า โจทก์เป็นบุตรของนายแดง เมื่อวันที่ 20 กรกฎาคม 2562 เวลากลางวัน จำเลยขับรถกระบะไปตามถนนจตุรทิศขาออก มุ่งหน้าถนนอโศกดินแดง ขณะมาถึงจุดเกิดเหตุได้เฉี่ยวชนกับรถจักรยานยนต์ที่นายแดงขับ เป็นเหตุให้นายแดงได้รับบาดเจ็บสาหัส หลังเกิดเหตุพนักงานอัยการเป็นโจทก์ฟ้องจำเลยต่อศาลชั้นต้น ขอให้ลงโทษในความผิดฐานชั่วร้ายโดยประมาทหรือน่าหวาดเสียวอันอาจเกิดอันตรายแก่บุคคลหรือทรัพย์สิน และฐานกระทำโดยประมาทเป็นเหตุให้ผู้อื่นได้รับอันตรายสาหัส โจทก์ยื่นคำร้องขอเข้าร่วมเป็นโจทก์กับพนักงานอัยการในคดีดังกล่าว ศาลชั้นต้นมีคำสั่งยกคำร้องต่อมาวันที่ 17 พฤศจิกายน 2563 นายแดงถึงแก่ความตายด้วยสาเหตุปอดอักเสบติดเชื้อรุนแรง พนักงานอัยการยื่นคำร้องขอแก้เพิ่มเติมฟ้องในคดีของศาลชั้นต้นว่า จำเลยกระทำโดยประมาทเป็นเหตุให้ผู้อื่นถึงแก่ความตาย ศาลชั้นต้นอนุญาตให้แก้เพิ่มเติมฟ้องและพิพากษายกฟ้อง โดยให้พนักงานอัยการโจทก์นำคดีไปฟ้องต่อศาลชั้นต้นที่มีอำนาจพิจารณาพิพากษา ส่วนคดีนี้ศาลอุทธรณ์พิพากษายืนตามศาลชั้นต้น โดยคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ให้เหตุผลตอนหนึ่งว่า ข้อเท็จจริงฟังเป็นยุติว่านายแดงและจำเลยต่างมีส่วนชั่วร้ายโดยประมาทเป็นเหตุให้รถทั้งสองคันเฉี่ยวชนกัน นายแดงจึงมิได้เป็นผู้เสียหายโดยนิตินัย ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 2 (4) โจทก์ซึ่งเป็นผู้สืบสันดานจึงไม่มีอำนาจจัดการแทนนายแดงผู้ตาย ไม่มีอำนาจเป็นโจทก์ยื่นฟ้องจำเลยเป็นคดีนี้ได้ตามมาตรา 5 (2) โจทก์มิได้ฎีกาว่า เหตุที่รถเฉี่ยวชนกันเกิดจากความประมาทของจำเลยแต่เพียงฝ่ายเดียว นายแดงจึงเป็นผู้เสียหาย โจทก์เป็นผู้สืบสันดานย่อม

มีอำนาจจัดการแทนนายแดงผู้ตายและมีอำนาจฟ้องคดีนี้ ขอให้ลงโทษจำเลยตามฟ้อง คงมีเพียงจำเลยเท่านั้นที่ฎีกา ข้อเท็จจริงจึงรับฟังยุติตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ว่า นายแดงผู้ตายมีส่วนกระทำโดยประมาทเป็นเหตุให้รถทั้งสองคันเฉี่ยวชนกัน มีปัญหาต้องวินิจฉัยว่า ฎีกาของจำเลยสมควรรับวินิจฉัยตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 225 วรรคหนึ่ง และมาตรา 252 ประกอบประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 15 หรือไม่ เห็นว่า โจทก์ฟ้องว่าจำเลยกระทำโดยประมาทเป็นเหตุให้นายแดง บิดาโจทก์ถึงแก่ความตาย โจทก์เป็นผู้สืบสันดานของนายแดงผู้ตาย ขอให้ลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 291 ศาลชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง ศาลอุทธรณ์พิพากษายืน โดยให้เหตุผลตอนหนึ่งว่า ข้อเท็จจริงฟังเป็นยุติว่า นายแดงและจำเลยต่างมีส่วนชั่วร้ายโดยประมาทเป็นเหตุให้รถทั้งสองคันเฉี่ยวชนกัน จึงรับฟังได้ว่านายแดงมิได้เป็นผู้เสียหายโดยนิตินัย ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 2 (4) โจทก์ซึ่งเป็นผู้สืบสันดานจึงไม่มีอำนาจจัดการแทนนายแดงผู้ตาย ไม่มีอำนาจเป็นโจทก์ยื่นฟ้องจำเลยเป็นคดีนี้ได้ตามมาตรา 5 (2) แต่โจทก์มิได้ยื่นฎีกาโต้แย้งคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ คงมีเพียงจำเลยเท่านั้นที่ฎีกาว่า เหตุที่รถเฉี่ยวชนกันมิใช่เพราะจำเลยและนายแดงต่างชั่วร้ายด้วยความประมาทด้วยกัน แต่เกิดจากความประมาทของนายแดงแต่เพียงฝ่ายเดียว จึงเป็นฎีกาเพื่อให้เปลี่ยนแปลงผลคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ ดังนั้น การวินิจฉัยฎีกาของจำเลยย่อมไม่ทำให้ผลของคดีเปลี่ยนแปลงไป ฎีกาของจำเลยจึงไม่เป็นสาระแก่คดีอันควรได้รับการวินิจฉัยตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 225 วรรคหนึ่ง และมาตรา 252 ประกอบประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 15 แม้ผู้พิพากษาซึ่งพิจารณาและลงชื่อในคำพิพากษาศาลชั้นต้น อนุญาตให้ฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงก็ตาม ที่ศาลชั้นต้นสั่งรับฎีกาของจำเลยมาไม่ชอบ ศาลฎีกาไม่รับวินิจฉัยพิพากษายกฎีกาของจำเลย.

องค์คณะ

ปริญญญา สุตรสุวรรณ · ธีระศักดิ์ วรวิงศ์ · ธนฤต กมลวัฒน์

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/3119/2568>